

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **PREdistribuce, a.s.**
sídlem Svornosti 3199/19a, Praha 5

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 8.3.2022, č.j. 02524-11/2021-ERU,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 8.3.2022, č.j. 02524-11/2021-ERU, kterým Rada Energetického regulačního úřadu (dále jen „Rada“) zamítla rozklad žalobce a potvrdila rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 25.6.2021, č.j. 02524-6/2021-ERU, sp. zn. OSR-02524/2021-ERU, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 91 odst. 4 písm. r) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon) (dále jen „energetický zákon“), kterého se dopustil tím, že jako držitel licence č. 120504769 s předmětem podnikání distribuce elektřiny v rozporu s § 25 odst. 3 písm. c) energetického zákona přerušil dne 13.6.2019 dodávku elektřiny do odběrného místa zákazníka, přestože k tomu nebyl oprávněn, neboť nebyly splněny předpoklady neoprávněné distribuce elektřiny ve smyslu § 53 energetického zákona (výrok I. prvostupňového rozhodnutí). Za shora uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč spolu s povinností uhradit náklady správního řízení (výrok II. a III. prvostupňového rozhodnutí).

I. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Podle žalobce již v příkazu ze dne 29.4.2021, č.j. 02524-3/2021-ERU, sp. zn. OSR-02524/2021-ERU (dále jen „příkaz“), dospěl žalovaný k nesprávným skutkovým zjištěním, když uvedl, že skutečná hodnota jističe byla 3 x 32 A, ačkoliv byla zjištěna reálná hodnota 3 x 40 A. Podle smlouvy o dodávce elektřiny uzavřené se zákazníkem mohl být v odběrném místě instalován jistič pouze o hodnotě 3 x 32 A. Žalovaný také chybně dovodil, že zákazník v odběrném místě neporušil své povinnosti. S tím žalobce nesouhlasí, neboť zákazník měl i povinnost udržovat svá odběrná elektrická zařízení ve stavu, který odpovídá právním předpisům a technickým normám (§ 28 odst. 2 písm. d) energetického zákona). Žalovaný se podle žalobce také nedostatečně vypořádal s materiální stránkou přestupku a nezabýval se specifickými okolnostmi případu spočívajícími v opakovaném užití vyšší než sjednané hodnoty jistění. K materiální stránce žalovaný pouze poukázal na důchodový věk zákazníka a jeho rodinného příslušníka a dále na to, že zákazník nebyl o přerušení dodávky elektřiny předem vyrozuměn.
3. Rovněž Rada podle žalobce nesprávně posoudila absenci zákonného předpokladu pro přerušení dodávky elektřiny do odběrného místa; bylo přitom na správních orgánech, aby zjistily, zda existuje důvod pro to, aby bylo v odběrném místě využíváno jistění o hodnotě 40 A, namísto sjednaného jistění o hodnotě 32 A. Rada se blíže nezabývala pojmem neoprávněná distribuce v kontextu dřívější právní úpravy a ani nevysvětlila, z jakého důvodu nyní nelze za využití služby distribuční soustavy bez právního důvodu rozumět rovněž využití této služby v rozporu se smlouvou o zajištění služby distribuční soustavy. Podle žalobce Rada nezohlednila všechny okolnosti případu, včetně opakovaného použití jistění s vyšší než sjednanou hodnotou, které bylo upraveno tak, aby na první pohled informovalo o nižší hodnotě jistění, resp. bylo přeznačeno. Žalobce má za to, že k přeznačení nemohlo Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

dojít z podnětu jiné osoby než odběratele, v jehož finanční prospěch je užívání jističe s nižší hodnotou. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu správních soudů s tím, že v řízení o uložení pokuty je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2010, č.j. 4 Ads 44/2010-132).

4. Žalobce dále namítá, že se Rada nezabývala tím, zda existovaly i jiné důvody pro přerušení dodávky elektřiny než neoprávněná distribuce, ani možnou škodou na majetku žalobce, která spočívá v rozdílu mezi platbami zákazníka při sjednaném a při reálně existujícím jištění, a škodou na distribuční síti (přetížení sítě). Podle žalobce tak došlo k porušení zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na to, že za právní důvod ve smyslu § 53 odst. 1 písm. c) energetického zákona lze považovat také to, aby v odběrném místě nebylo užíváno jištění o vyšší než sjednané hodnotě, jakož i dodržování smluvně sjednaných parametrů smlouvy o zajištění služby distribuční soustavy.
6. Žalobce tedy navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalovaného

7. Žalovaný uvádí, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn a spáchání přestupku žalobcem bylo jednoznačně prokázáno; s ohledem na shodnou již dříve uplatněnou argumentaci žalobce žalovaný uvádí, že odběr elektřiny na základě smlouvy o dodávce elektřiny nelze považovat za využití služby distribuční soustavy bez právního důvodu, neboť uzavřená smlouva představuje platný právní titul. Žalovaný nepopírá, že došlo k porušení smlouvy o dodávce elektřiny, avšak tento stav není neoprávněnou distribucí ve smyslu § 53 odst. 1 písm. c) energetického zákona a žalobce měl proto volit jiné prostředky k nápravě závadného stavu než přerušení dodávky elektřiny. Žalovaný nesouhlasí s tím, že se nezabýval materiální stránkou přestupku a že nezohlednil další okolnosti případu. Je zřejmé, že stav zjištěný v odběrném místě existoval po dlouhou dobu, a nejen že nepůsobil zásadní potíže při distribuci elektřiny, ale nebyl ani pod dlouhou dobu zaznamenán. Proto žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že došlo k bezprostřednímu ohrožení distribuční soustavy, jež odůvodňuje nutnost okamžitého odpojení odběrného místa z distribuční soustavy.
8. Žalovaný tedy navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Předně se zdejší soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení; nepřezkoumatelnost rozhodnutí představuje vadu, která má za

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

následek nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, či zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je dána zejména tehdy, opomeneli správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2023, č.j. 7 As 113/2022-32). Nepřezkoumatelnost však nespočívá v naplnění subjektivní představy žalobce, jak se měl správní orgán s konkrétní námitkou vypořádat. Zdejší soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a že se Rada zabývala všemi námitkami uplatněnými v podaném rozkladu. Napadené rozhodnutí tak je přezkoumatelné a lze je v mezích žalobních námitek věcně přezkoumat. Přitom je třeba zdůraznit, že správní řízení a rozhodnutí obou stupňů v něm vydaná tvoří jeden celek; tímto způsobem bude také zdejší soud na argumentaci správních orgánů nahlížet.

12. Spor v nyní posuzované věci je o to, zda žalobce spáchal přestupek ve smyslu § 91 odst. 4 písm. r) energetického zákona. Dne 2.12.2003 uzavřel žalobce se zákazníkem smlouvu o připojení k distribuční soustavě a téhož dne od zákazníka obdržel žádost o uzavření smlouvy o dodávce elektřiny, mimo jiné se specifikací hlavního jističe 3 x 32 A. Při kontrole odběrného místa dne 13.6.2019 bylo zjištěno, že instalovaný hlavní jistič je přeznačen a že jde o jistič, který byl vyroben s vypínací hodnotou 3 x 40 A. Žalobce téhož dne zákazníka odpojil od elektřiny.
13. Pokud jde o skutečnost, že žalobce zákazníkovi přerušil dne 13.9.2019 odběr elektřiny, tu žalobce nerozporuje. Důvodem pro přerušení dodávky elektřiny bylo výše uvedené zjištění, tedy že instalovaný hlavní jistič před elektroměrem umožňoval nad rámec technických možností smluvně sjednaného jističe přenos proudu až do hodnoty 3 x 39 A, namísto deklarovaných 3 x 32 A, což žalobce vyhodnotil jako neoprávněnou distribuci ve smyslu § 53 odst. 1 písm. c) energetického zákona. Mezi účastníky řízení není sporu ani o tom, že zákazník smlouvu o dodávce elektřiny porušil (smlouva byla uzavřena na jistič o nižším napětí 3 x 32 A než měl reálně instalovaný jistič).
14. Podle § 91 odst. 4 písm. r) energetického zákona se držitel licence na distribuci elektřiny dopustí přestupku tím, že překročí některé z oprávnění uvedených v § 25 odst. 3 písm. b) až d) tohoto zákona.
15. Podle § 91 odst. 14 písm. b) energetického zákona lze za přestupek uložit pokutu 50 000 000 Kč nebo 1 % z čistého obrátu dosaženého držitelem licence za poslední ukončené účetní období, jde-li o přestupek uvedený v odstavci 2, 3 písm. a), c), e) až l) nebo n), odstavci 4 až 6, odstavci 7 písm. a), c), e) až p) nebo s) nebo odstavci 9 až 11 tohoto zákona.
16. Podle § 25 odst. 3 písm. c) bodu 1 energetického zákona má provozovatel distribuční soustavy právo omezit nebo přerušit v nezbytném rozsahu dodávku elektřiny účastníkům trhu s elektřinou při bezprostředním ohrožení života, zdraví nebo majetku osob a při likvidaci těchto stavů.
17. Podle § 25 odst. 3 písm. c) bodu 3. energetického zákona má provozovatel distribuční soustavy právo omezit nebo přerušit v nezbytném rozsahu dodávku elektřiny účastníkům trhu s elektřinou při neoprávněné distribuci elektřiny podle § 53.
18. Podle § 53 odst. 1 písm. c) energetického zákona je neoprávněným přenosem a neoprávněnou distribucí elektřiny využití služby přenosové soustavy nebo služby distribuční soustavy bez právního důvodu nebo pokud právní důvod odpadl.

19. Podle § 90 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), může správní orgán o přestupku rozhodnout příkazem. Příkazem lze uložit správní trest napomenutí, pokuty, zákazu činnosti, nebo propadnutí věci nebo náhradní hodnoty (odst. 1). Pokud byl proti příkazu podán odpor, nelze obviněnému v řízení uložit jiný druh správního trestu s výjimkou napomenutí nebo vyšší výměru správního trestu, než mu byly uloženy příkazem; to neplatí, pokud správní orgán v řízení změnil právní kvalifikaci skutku (odst. 3).
20. Pro nyní posuzovanou věc je tak zásadní otázka, zda za výše popsané situace šlo u zákazníka žalobce skutečně o neoprávněnou distribuci bez právního důvodu ve smyslu § 53 odst. 1 písm. c) energetického zákona, která by žalobce opravňovala k přerušení dodávky elektřiny ve smyslu § 25 odst. 3 písm. c) bodu 3. energetického zákona. Zdejší soud se v této otázce ztotožňuje se závěry správních orgánů.
21. Není přitom důvodná námitka, že by se Rada výkladem pojmu neoprávněná distribuce ve smyslu § 53 odst. 1 písm. c) energetického zákona dostatečně nezabývala, či že by se jím nezabývala ve vztahu k podstatným skutkovým okolnostem posuzované věci. Rada poukázala zejména na to, že podle § 25 odst. 3 písm. c) a § 53 odst. 1 písm. c) energetického zákona není důvodem pro přerušení dodávky elektřiny porušení jakéhokoli závazku ze smlouvy, nýbrž jde pouze o specifické případy (neumožnění odečtu elektroměru či údržby). Jistič jiné hodnoty podle Rady neznamenal natolik zásadní porušení smluvního závazku, aby se mohlo jednat o zneužití práva nepožívající právní ochrany. Rada zdůraznila, že zjištěný stav existoval dlouho, nepůsobil zásadní potíže při distribuci elektřiny a dlouho nebyl ani zaznamenán. Podle Rady nelze odběr elektřiny přes hlavní jistič s vyšším než smluveným rozsahem považovat za využití služby distribuční soustavy bez právního důvodu, neboť uzavřená smlouva zde představuje platný právní titul. Žalobce tak měl zvolit jiný přístup. Ze strany zákazníka došlo k porušení smlouvy, nicméně žalobce pro svůj postup neměl oporu v energetickém zákoně.
22. S tím zdejší soud souhlasí. Energetický zákon v otázce přerušení dodávek elektřiny v § 25 odst. 3 písm. c) taxativně vymezuje případy opravňující provozovatele distribuční soustavy omezit nebo přerušit v nezbytném rozsahu dodávku elektřiny účastníkům trhu s elektřinou. Jde o formu regulace kogentní právní normou, a to právě z důvodu, že uvedené oprávnění provozovatele distribuční soustavy může významnou měrou zasáhnout do práva na soukromí odběratelů elektřiny, a stejně tak se v dané regulaci promítá veřejný zájem na stabilitě rozvodové soustavy [KADEČKA, Stanislav. Neoprávněné odběry elektřiny (jako jeden z aktuálních problémů energetické legislativy). Právní rozhledy, 2010, č. 17, s. 610-616]. Jak již také dříve konstatoval Nejvyšší soud, není možné, aby si účastníci právních vztahů sami určovali, co je a co není neoprávněným odběrem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15.11.2005, č.j. 32 Odo 229/2004).
23. Jedním z případů omezení a přerušení dodávky elektřiny v nezbytném rozsahu je i neoprávněná distribuce elektřiny ve smyslu § 53 energetického zákona. Neoprávněnou distribucí se přitom ve smyslu citovaného ustanovení zákona rozumí distribuce bez právního důvodu nebo pokud tento právní důvod odpadl. Argumentuje-li žalobce tak, že pod neoprávněnou distribuci lze zařadit i případy, kdy smlouva o dodávce elektřiny platně vznikla, avšak není protistranou řádně plněna, pak mu za pravdu dát nelze; argumentum ad absurdum by to znamenalo u každého porušení smlouvy vážit, zda dodávku elektřiny přerušit či nikoliv, a takto není energetický zákon, jak bylo rozvedeno výše, koncipován.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Pokud jde o energetickým zákonem uváděný neexistující právní důvod, ten zahrnuje situace, kdy právní důvod (existence smlouvy o dodávce elektřiny) neexistoval již od počátku, nebo později zanikl. Právním důvodem je přitom skutečnost zakládající závazek v oblasti právní; ten vzniká ze smlouvy, z protiprávního činu nebo z jiné právní skutečnosti, která je k tomu podle právního řádu způsobilá (§ 1723 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník); zákonodárce přitom jednoznačně stanovil, v jakých případech jde o neoprávněnou distribuci,

a mezi tyto případy porušení závazku plynoucího z platné smlouvy zahrnout nelze.

24. Pádým není ani argument, že předchozí právní úprava (energetický zákon ve znění účinném do 31.12.2015) považovala za neoprávněnou distribuci ve smyslu § 53 odst. 1 energetického zákona také porušení smlouvy.
25. Podle § 53 odst. 1 písm. d) energetického zákona (ve znění účinném do 31.12.2015) byla neoprávněným přenosem a neoprávněnou distribucí elektřiny doprava elektřiny bez uzavřené smlouvy o přenosu nebo distribuci elektřiny, nebo v rozporu s touto smlouvou.
26. Jak plyne nejen z novelizovaného textu energetického zákona dopadajícího na nyní posuzovanou věc, nýbrž také z důvodové zprávy k zákonu č. 131/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů /energetický zákon/, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, došlo k redefinici pojmu neoprávněné distribuce. Jedním z cílů této právní úpravy je rovněž zvýšená ochrana zákazníků. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že je třeba vždy vycházet z platné právní úpravy účinné ke dni spáchání přestupku, anebo z pozdější, je-li to pro pachatele přestupku příznivější (§ 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.); v posuzované věci tedy jde o právní předpis ve znění účinném k datu spáchání přestupku, tj. k datu 13.6.2019, kdy žalobce přerušil zákazníkovi dodávku elektřiny. Z předchozí právní úpravy účinné do 31.12.2015 tak nebylo možné vycházet ani není dán žádný relevantní důvod, proč by ji správní orgány měly při interpretaci energetického zákona zohlednit. Jak bylo výše uvedeno, správní orgány vyložily pojem „využití služby přenosové soustavy nebo služby distribuční soustavy bez právního důvodu“ správně, a se shodnou rozkladovou námitkou se Rada rovněž dostatečně vypořádala (zdejší soud odkazuje na str. 6 napadeného rozhodnutí). Není tedy pravdou, že by se Rada touto argumentací žalobce vůbec nezabývala.
27. Pokud jde o námitku, že žalovaný již v příkazu dospěl k nesprávným skutkovým závěrům ohledně hodnoty jističe, pak ani tu zdejší soud se žalobcem nesouhlasí. Je rovněž třeba k této námitce předeslat, že podáním odporu byl příkaz zrušen a v řízení o přestupku žalobce se pokračovalo.
Z příkazu se však jednoznačně podává, že hlavní jistič před elektroměrem měl mít podle smlouvy hodnotu 3 x 32 A, ale na místě byl nainstalován jistič o hodnotě 3 x 40 A (body 7 a 10 tohoto příkazu). Z tohoto skutkového stavu rovněž vycházely správní orgány v řízení po podání odporu proti příkazu.
28. Žalobci nelze dát za pravdu ani v tom, že by žalovaný konstatoval, že zákazník neporušil svou povinnost; zdejší soud odkazuje na bod 39 prvostupňového rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že
„souhlasí s tím, že není zcela v pořádku, pokud se v místě zákazníka nacházel přeznačen hlavní jistič s hodnotou 3 x 40 A na hodnotu 3 x 32 A, a to minimálně v době od 2. prosince 2003 do 13. června 2019, avšak uvedená skutečnost neodůvodňuje přerušování dodávky zákazníkovi do jeho odběrního místa...Na uvedeném nemění nic ani povinnost zákazníka Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

udržovat svá odběrná zařízení ve stavu, který odpovídá právním předpisům a technickým normám ve smyslu ust. § 28 odst. 2 písm. d) energetického zákona.“ Není tedy pravdou, že by se správní orgány dílčím argumentem poukazujícím na pochybení zákazníka nezabývaly, avšak zabývaly se jím správně pouze v rozsahu nezbytném pro posouzení předmětu řízení, kterým bylo spáchání přestupku žalobcem, a to konkrétně ve vztahu k posouzení, zda se v případě zjištěné situace u zákazníka skutečně jednalo o neoprávněnou distribuci ve smyslu § 53 odst. 1 písm. c) energetického zákona.

29. Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku zpochybňující naplnění materiální stránky přestupku.
30. Zdejší soud přitom vychází ustálené rozhodovací praxe správních soudů, podle níž může být přestupkem i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti pouze v nepatrné míře, čímž se odlišuje od protiprávních jednání klasifikovaných jako trestný čin, jehož míra škodlivosti musí být zpravidla vyšší. Obecně se přitom vychází z předpokladu, že již naplněním formálních znaků skutkové podstaty konkrétního přestupku bude v běžně se vyskytujících případech dosaženo intenzity společenské nebezpečnosti vyšší než nepatrné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12.2.2015, č.j. 3 As 92/2014-32, či ze dne 9.8.2012, č.j. 9 As 34/2012-28). Z toho však nelze kategoricky dovozovat, že by k naplnění materiální stránky přestupku došlo vždy, je-li naplněna jeho stránka formální. Podmínka společenské nebezpečnosti nebude naplněna, existují-li zvláštní okolnosti případu, jež škodlivost protiprávního jednání významným způsobem snižují, resp. zcela vylučují, aby konkrétním jednáním mohl být porušen či ohrožen právem chráněný zájem společnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2021, č.j. 4 As 87/2021-39, ze dne 23.7.2019, č.j. 2 As 23/2018-29, či ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45). Okolnostmi snižujícími míru nebezpečnosti jednání pod hranici typickou pro běžně se vyskytující případy mohou být zejména význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.4.2015, č.j. 7 As 63/2015-29). Čím vyšší je společenská nebezpečnost určitého jednání, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by mohly oslabit materiální stránku natolik, aby protiprávní jednání nebylo kvalifikováno jako přestupek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45, a ze dne 27.9.2012, č.j. 1 As 118/2012-23). Takové okolnosti však zdejší soud v nyní posuzované věci neshledává a ostatně ani žalobce žádné takové specifické okolnosti nezmiňuje (a ani v řízení o přestupku je ničím nedokládal).
31. Rovněž materiální stránkou jednání žalobce se Rada zabývala, a to na str. 7 napadeného rozhodnutí. Uvedla, že dopady přerušení dodávek elektřiny jsou významné, neboť zákazník nemá reálnou možnost si dodávky zajistit jiným způsobem a distributor zde realizuje své právní postavení vycházející z ekonomické závislosti zákazníka. V této souvislosti lze rovněž odkázat na str. 5 prvostupňového rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že každá skutková podstata přestupku implicitně zakotvuje obecnou míru společenské škodlivosti nežádoucího jednání. Zároveň žalovaný uvedl, že zákazník spolu s manželkou byli nepochybně poškozeni, neboť byli odpojeni od komodity velkého významu, jež se stala běžnou součástí života, bez které nelze plnohodnotně fungovat. Šlo tedy o narušení veřejného zájmu na ochraně práv zákazníků. Přerušení dodávky elektřiny bez objektivně odůvodnitelného a akceptovatelného důvodu ze strany provozovatele distribuční soustavy nelze považovat za

žádoucí, ani když žalobce přerušil dodávku z důvodu porušení smluvního závazku. Takové hodnocení materiální stránky protiprávního jednání žalobce má zdejší soud za zcela dostačující.

32. Namítá-li v této souvislosti žalobce, že Rada měla posuzovat charakter opatření, které spočívalo v přerušení dodávky elektřiny spolu se závažnou okolností spočívající v použití přeznačeného jističe, pak, jak již bylo výše uvedeno, tyto skutečnosti Rada posuzovala, a to z hlediska jejich podřazení pod neoprávněnou distribuci ve smyslu § 53 odst. 1 písm. c) energetického zákona. Zdejší soud přitom souhlasí se žalobcem, že měly být zjištěny a následně také zohledněny všechny okolnosti relevantní pro nyní posuzovanou věc, neboť jen tak lze dostat zásadě materiální pravdy; a takto správní orgány postupovaly. Zásadu materiální pravdy správní řád zakotvuje v § 3, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 tohoto zákona. Správní řád tedy vymezuje věcný rozsah zjišťování skutkového stavu tak, že správní orgány nejsou povinny zjišťovat všechny skutečnosti, ale právě jen ty, které jsou pro posuzovanou věc relevantní. Pokud jde o žalobcem uváděné okolnosti týkající se přeznačení jističe či určení toho, kdo byl za toto jednání odpovědný a jak dlouho tento stav trval, pak jde o okolnosti, které s věcí sice souvisí, avšak nejsou způsobilé ovlivnit závěr o žalobcem spáchaném protiprávním jednání. Podstatné je, zda zjištěný stav týkající se jističe žalobce opravňoval k přerušení dodávky elektřiny, či nikoliv; a to také Rada zdůraznila, když uvedla, že neoprávněným zásahem do zařízení by bylo namísto se zabývat kupř. tehdy, došlo-li by zároveň v odběrném místě v souvislosti s takovým zásahem k neoprávněnému odběru, což nebyl tento případ, neboť elektřinu zákazník odebíral na základě smlouvy a její dodávka byla měřena; nadto sám žalobce předložil technický doklad o instalaci hlavního jističe 3 x 32 ze dne 2.12.2003 vystavený pracovníky jeho právního předchůdce (str. 7 napadeného rozhodnutí).
33. Namítá-li rovněž žalobce, že bylo třeba dále zkoumat i jiné důvody, které by pro přerušení dodávek elektřiny svědčily, ani tu mu zdejší soud nemůže dát za pravdu. Žalobce v řízení o přestupku uvedl, jaký důvod jej vedl k přerušení dodávky elektřiny zákazníkovi, a měl-li jiné důvody pro své jednání, které snad správní orgány přehlédly a které by byly pro přerušení dodávky elektřiny relevantní, pak je měl uvést sám žalobce. Pokud jde o žalobcem tvrzené bezprostřední ohrožení distribuční sítě ve smyslu § 25 odst. 3 písm. c) bodu 1. energetického zákona, pak takové riziko správní orgány neshledaly a ani žalobce je nijak nedoložil. S přihlédnutím k tomu, že žalobce ani nebyl schopen uvést přesný okamžik, od kdy zjištěný stav jističe trval, tak jeho argumentace bezprostředním ohrožením distribuční sítě není případná a zdejší soud jí stěží může přisvědčit.
34. Zdejší soud tak v mezích uplatněných žalobních bodů neshledal žalobní argumentaci důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

35. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému

vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a navíc je žalovaný ani nepožadoval, proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. května 2024

David Raus v.r.
předseda senátu